

Andreas Steinhöfel

kiralik canavar



 tudem

Andreas Steinhöfel

kiralik canavar

KİRALIK CANAVAR

© 2013, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 2002, Carlsen Verlag GmbH; Hamburg (2006)

İlk baskı Almanya'da *O Patria Mia!* adı ile gerçekleştirilmiştir.
Kitabın Türkçe yayın hakları Akan Ajans aracılığıyla alınmıştır.

YAZAR: Andreas Steinhöfel

KAPAK TASARIMI: Anke Kuhl

TÜRKÇELEŞTİREN: Suzan Geridönmez

EDİTÖR: Tuğçe Akyüz

SON OKUMA: Hülya Dayan

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Ocak 2014 (2000 adet)

İkinci Baskı: Temmuz 2016 (2000 adet)

Üçüncü Baskı: Temmuz 2017 (3000 adet)

ISBN: 978 - 9944 - 69 - 985 - 3

Yayınevi sertifika no: 11945

Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

Andreas Steinhöfel

kiralik canavar



 **tudem**



Andreas Steinhöfel

1962'de Almanya'da doğan yazar, çocuk ve gençlik romanları yazarlığının yanı sıra çevirmenlik de yapmaktadır. İlk kitabı *Sıkı Arkadaşlar ve Spagetti Canavarı* 1991'de yayımlanmıştır.

En ünlü kitaplarından biri olan *Çat Kapı* Almanya'da okullarda

okutulmaktadır. Steinhöfel, *Rico ve Oskar - Derin Gölgeler* adlı eseri ile 2008 yılında Corine Edebiyat Ödülü ve 2009 yılında Alman Gençlik Edebiyatı Ödülü'ne layık görülmüştür.

Yazar, Hesse'de yaşamaktadır.

Tudem Yayınlarından çıkan kitapları:

Rico ve Oscar - Derin Gölgeler (roman)

Rico ve Oscar - Defolu Kalpler (roman)

Rico ve Oscar - Çalıntı Taş (roman)

Sıkı Arkadaşlar ve Spagetti Canavarı (roman)

Kiralık Canavar (roman)

Çat Kapı (roman)

Farklı (roman)

İçindekiler



Kırmızı atkılı kız	7
Canavar	16
İki felaket	25
Ceza	36
Bay Morgenrot	50
Sevgi nedir?	61
Virchen için alınan öç	69
O Patria Mia!	84
Günlük	95
<i>İtaliyanca</i>	101

Capitolo primo
Kırmızı atkılı kız

İtalyan operalarını seven dünyadaki tek çocuk büyük olasılıkla Gianna Rienzi değildi. Ancak üç operayı baştan sona, iki operayı da yarısına kadar ezbere söyleyebilen tek çocuk olduğuna şüphe yok. İkinci yarılarını tamamlamak için hâlâ çok çalışıyordu.

Gianna, elbette, ünlü bir opera sanatçısı olmak istiyordu. Günün birinde, dünyanın en muhteşem opera binalarından biri olan Milano'daki La Scala'da sahne almaya kararlıydı. O zaman bütün dünya onun güzel sesinin önünde eğilecekti.

Gianna sesi konusunda çok endişeleniyordu, çünkü ses *-la voce-* bir opera sanatçısının sahip

olduğu en değerli şeydir. Sesi zarar görmesin diye, yaz günü bile atkı takıyordu. Atkı kırmızıydı ve annesi örgü yapmaya vakit bulabildiği zamanlarda örülmüştü.

Dürüst olması gerekirse –ki kendisine karşı daima dürüsttü– sesinin hâlâ mükemmellikten çok uzak olduğunu kabul etmek zorundaydı. Günlüğüne şöyle yazdı:

Henüz pek de büyük sayılmam. Ama boy atıp geliyeceğim ve benimle birlikte sesim de gelişecek. Sesim hâlâ çok ince ve yüksek perdelerde zorlanıyorum. Sesim voğlüm bakımından yetersiz.

Sesinin *volüm*, yani şiddet bakımından yetersizliği Gianna'nın müzik aşkını zayıflatmıyordu. Ne zaman mutfakta bulaşıkları yıkasa avazı çıktığı kadar *arya* söylüyordu. Gizliden gizliye günün birinde meşhur ince do'ya ulaşip sesiyle bir bardağı kırabilme umudunu taşıyordu.

Gianna'nın *arya* söylemesi annesinin hoşuna gidiyordu. Gururla, “küçük *divamız*” derdi kızı için.

Böyle anlarda çoğunlukla gözlerini devirmekle yetinen Gianna'nın babası, "Opera şarkıları korkunç bir zırlamadan farksız," diye söylenirdi.

Bunun üzerine Gianna babasına, "Bunlara şarkı değil, arya denir," diye çıkışırdı. "Bunu bilmen gerekir!"

Gianna'nın annesi Alman, babasıysa İtalyan'dı ve ikisinin her şeyi birbirine tersti. Genelde İtalyanlar müthiş opera severler olarak bilinir. Oysa babası operadan nefret ederdi; bu müzik türüne doyamayan annesiydi. Gianna'nın babasının annesini sevmesinin bir nedeni de bu, yani karısının İtalyan operaları sevmesiydi.

Durum çok karmaşıktı. Gianna günlüğüne şöyle yazdı:

Bir insan bir insanı, kendisinin sevmediği bir şeyi sevdiği için seviyorsa bu çok büyük bir aşktır: Un grande amore!

Opera dinlemek *bir şeydir*. Dünyanın her yerinde opera dinleyenlere çok kültürlü ve duyarlı kişiler gözüyle bakılır. Opera dinleyen birinden, yaşlı bir

kadının karşıdan karşıya geçmesine yardım eder gibi yapıp onu yalnız ve çaresiz bir halde sokağın ortasında bırakması beklenmez. Tıpkı ondan, bir kedinin kuyruğuna boş, gürültü çıkaran konserve kutuları bağlayıp, sonra da onu kovalamak için ton balığı parçalarıyla yanına çağırması beklenmediğı gibi.

Korku filmi seyretmek ise *bambaşka bir şeydir*. Dünyanın birçok yerinde korku filmi seyredenlere çok kültürsüz ve duygusuz kişiler gözöyle bakılır. Korku filmi seyreden bir insandan, yaşlı bir kadını trafiğın en yoğun olduğı saatlerde yolun ortasına, bir ilkokul otobüsünün önüne itmesi, hatta eline geirebildiğı kedileri de kadının peşinden fırlatması pekâlâ beklenir.

Kuşkusuz Gianna ne birini, ne de ötekini yapıyordu.

Ama o, korku filmlerini seviyordu.

Gianna korku filmi izlemeye asla doymuyordu.

Kimi akşamlar, annesiyle babası, zemin kattaki lokantalarının duman içindeki mutfağında, leziz İtalyan yemekleri hazırlamak ve tüm o nefis şeyleri masalardaki aç müşterilere dağıtmak için telaş

içinde oradan oraya koşturarak çalışırken (yani bazen), Gianna gizlice televizyon izlemek amacıyla salona süzülürdü. Çoğu zaman televizyon izlediği sırada, kalın bir yün battaniyeye sarınmış, koltuklardan birine iyice gömülmüş halde koca bir paket galete yedi. Isırıldığında acayip güzel katur kutur eden bu İtalyan çubuklarına bayılıyordu.

Sinema tarihine geçmiş tüm canavarları tanıyor-
du. Yani Kont Drakula'yı, Frankenstein'in canavarını ve Kurt Adamı. Yani her türlü ölümsüz yarattığı, dev maymun King Kong'u, ateş saçan şu korkunç böcekleri ve tarif edilemeyecek denli dehşetli katil solucanları.

Gianna bu korku salan canavar ve yaratıkların arkasında aslında yalnızca ustaca makyaj yapmış ya da maske takmış sanatçılar, plastik malzemeler ve müthiş teknik numaralar yattığını da biliyordu. Ama bunu bilmesine rağmen, film sırasında gale-
teleri ardı ardına, avucunda un ufak edecek kadar heyecanlanıyordu. Bu yüzden de filmin sonunda, onu ele verebilecek kırıntıları süpürmek için sandık odasından ağır süpürge makinesini getirmek zorunda kalıyordu.

“*Porca miseria!*” diye fısıldayan Gianna, süpürge makinesinin uğultusunun aşağıdaki lokantaya kadar ulaşmamasını dilerdi böyle durumlarda.

Gianna o güne kadar gizlice televizyon izlerken iki kere yakalanmıştı. Birincisinde, kâğıt hamurundan yapılma, mutasyona uğramış, koca dişli, büyük tavşanlarla ilgili bir film onu ölümüne sıktığı için televizyonun önünde uyuyakalmıştı. İkincisinde, felaket yüksek sesle çığlık atan Drakula’nın kurbanları yüzünden elleriyle kulaklarını kapattığından, annesiyle babasının eve girdiklerini fark etmemişti.

“Yatağa,” diye bağırmişti babası ona öfkeyle. “*Subito!* Seni bir daha gece yarısı televizyonun önünde yakalarsam, öyle bir ceza alacaksın ki şaşarsın!”

Gianna *subito* yatağına girmiş, önce kaderine, sonra da Drakula’nın kurbanlarına sitem etmişti. Kanları emilirken, küçük bir kızı kulaklarını kapatmak zorunda bırakacak kadar çığlık atmasalar olmazdı sanki?!

Aralık bıraktığı oda kapısından, koridorda duran annesinin, “Onunla daha çok ilgilenmemiz gerekiyor,” dediğini duymuştu.

“*Senin onunla daha çok ilgilenmen gerekiyor,*” diye karşılık vermişti babası ve bu uzun bir kavganın başlangıcı olmuştu. Ertesi gün Gianna günlüğüne şöyle yazdı:

Annem ev işlerini yapıyor. Alışverişi ve lokanta için çamaşır yıkamayı da o üstleniyor, tıpkı binlerce başka iş üstlendiği gibi. Adil olan elbette babamın benimle daha fazla ilgilenmesi. Örneğin beni gezmeye bella Italia'ya götürebilir.

İtalya Gianna'nın büyük hasretiydi. İtalya güneş ve gülen insanlarla dolu bir ülkedi. Bu ülkede limon ağaçları çiçek açıyordu, burası operanın beşiğiydi! Memleket yüreğinin olduğu yerdedir, demişti bir keresinde annesi. Bunun üzerine Gianna gerçek memleketinin ancak *bella Italia* olabileceğine karar vermişti.

Ancak ne zaman annesiyle babasına tatilde birlikte İtalya'ya gitme konusunu açsa, şu yanıtı alıyordu: “Daha fazla paramız ve daha fazla zamanımız olduğunda. Gelecek yıl, belki.”

Belki, Gianna'ya göre verilebilecek yanıtlar içerisinde en kötüsüydü. Belki evet anlamına gelebileceği gibi, hayır anlamına da gelebilirdi ve çoğunlukla anlamı hayırdı.

Belki, belki...

Annesiyle babası onunla birlikte İtalya'ya gitmeyi kabul etselerdi, Gianna onlara *belki* en büyük sırrını anlatırdı.

Gianna'nın en büyük sırrı, düzenli aralıklarla gece yarısı evden çıkmasıydı. Onu çağıran *bella Italia*'ya olan derin hasretiydi. Ay o güzel ışığıyla *-chiaro di luna-* gökyüzünü aydınlatıyor muydu, yoksa ortalık kapkaranlık mıydı, öyle gecelerde Gianna'nın umurunda olmazdı. Karanlıktan korkmuyordu, çünkü hasret ve karanlık bir bütündü. Onlar tıpkı yaşamla nefes gibi, ayrılmaz bir şekilde birbirine bağlıydı.

Belki...

Belki Gianna annesiyle babasına, gecenin birinde rastladığı canavardan bile bahsedebilirdi. Bu canavar, tonlarca makyajın arkasında bir oyuncunun saklı olduğu şu film canavarlarından biri değildi. Hayır, Gianna'nın karşılaştığı canavar gerçek, sahici, korkunç bir canavardı.

Candan ve kandandı.
Yüregi taşandı.
Ve Gianna'nın en iyi arkadaşına dönüştü.

*“Senin hakkında her şeyi biliyorum, Gianna,”
diye fısıldadı canavar. “Senin sırlarından haberdarım.
Yani beni iyi dinle.”*

Gianna'nın vazgeçemediği iki tutkusu vardı: Şarkı söylemek ve korku filmi izlemek. Gizli gizli şarkı söylediği bir gece, sınıf arkadaşının evine bir canavarın girdiğini görene dek hiçbir şeyden korkmazdı. Üstelik kor gözlü bu kara canavar, birkaç gün sonra onu da ziyarete geldi! Peki bu canavar Gianna hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyor?

Çocuk edebiyatının usta kalemi, “Rico ve Oskar” dizisiyle tanınan ödüllü yazar Andreas Steinhöfel bir canavarın kalbine giden yolu korkusuz bir kızın gözünden yazdığı bu müthiş eğlenceli hikâyeyle aydınlatıyor.



ISBN 978-9944-69-985-3



9 789944 699853

www.tudem.com